

MARIÁNSKÉ MISIJNÍ DÍLO

OMI
misionáři
obláti

Otec Karel podruhé v Africe

Mariánské misijní dílo

Staroklokotská 1 | Tábor 390 03 | tel. 603 224 665
e-mail: mmd@oblati.cz | <http://oblati.cz/mmd.html>

Dárcovský účet: 244 816 241/0300

Název banky: Poštovní spořitelna (na každé poště)

Naše projekty a jejich variabilní symboly:

Pákistán (VS 410) | Haiti (VS 310) | Madagaskar (VS 540) |
Paraguay (VS 320) | Bangladéš (VS 430) | Zimbabwe (VS 560)
Misijní školy (VS 600) | adopce Haiti (VS 311)

Mše sv. sloužené v misiích na úmysl dárce:

VS 900 – mše svatá – Jako dar na mši svatou je dobré darovat alespoň 150 Kč
VS 909 – mešní novéna (9 mší sv.) s darem 1200 Kč

MILÍ PŘÁTELÉ OBLÁTSKÝCH MISÍ!

Toto červnové číslo přináší čerstvé novinky ze života české oblátské rodiny rozesté v různých místech světa. Propojené jednou myšlenkou: „Mezi sebou mějte lásku, lásku, lásku a navenek horlivost pro spásu duší.“ Tak jak při svém odchodu k Nebeskému Otci prosil své spolubratry zakladatel sv. Evžen de Mazenod.

Nejprve zpráva otce Karla Mece, který po Velikonocích úspěšně znovu dorazil do Jihoafrické republiky a čeká na vstup do Zimbabwe. Prosíme znovu o modlitbu, aby se mu země, kam ho vyslali představení, otevřela, a on mohl začít pomáhat.

Po zprávách a prosbách oblátů pracujících pro dobro druhých na nejrůznějších místech – Haiti,

Pákistán, Kongo, Paraguay... přichází ohlédnutí za nevšedním týdnem na mariánském poutním místě Klokoty, kde proběhl týden misí mezi

obyvateli sídliště i mezi samotnými farníky. Zveme vás k pročtení, promodlení a zapojení podle vašich možností. Každý z nás je darem.

ZPRÁVY Z JIŽNÍ AFRIKY

Zdravím vás už zase z Afriky. Zase z té Jižní... Stává se to už jaksi tradicí, že tu opět čekám.

Čtyři měsíce, od Vánoc do Velikonoc, jsem strávil na poutním místě Tábor-Klokoty v komunitě mých spolubratrů. Díky jejich velkorysosti a jejich nemoce, cestám, lázním atp. jsem měl dostatek pastoračního i jiného vyžití přímo ve farnosti Klokoty a v okolních farnostech, které spravují.

Jak na tom tedy momentálně jsem? Mám tříleté pracovní vízum do JAR, takže „přínejhorším“ můžu zůstat zde. Dál však počítám s tím, že se brzy dostanu do Zimbabwe. A co že dělám teď při svém čekání v JAR? Vypomáhám ve farnosti Nejsv. Svátosti v Johannesburgu. Tahle farnost je opravdu mimořádná svou velikostí. Je tu šest (!) nedělních mší; jedna z nich je v sobotu večer a jedna je v portugalské (tu obstarává jiný kněz). Farář, který je tu normálně jediný kněz, tak má na starosti pět nedělních mší (veliký kostel je pokaždé plný) a dvě mše každý všední den. Ve farnosti je spousta mladých a dětí a samozřejmě také hodně aktivních laiků.

Nedaleko kostela (ovšem v Africkém měřítku) leží St. Benedict's, chlapecká škola založená oblátou před 60 lety. Kaplanem je tam o. Thabo Mothiba OMI, který mi dává možnost účastnit se některých jeho aktivit na škole (bohoslužby, zpovídání, setkávání se s žáky). St. Benedict's je největší katolickou školou v JAR, vzdělává na 1400 kluků od „nulté“ třídy až do

maturity. Řadí se mezi nejlepší a nejmodernější školy v zemi. Zrodilo se tu mnoho oblátských povolání. Škola poskytuje i ubytování na koleji pro asi 50 kluků, které má o. Thabo speciálně na starost.

Takový je tedy můj návrat do Afriky. Už to není to velké neznámé jako vloni. Je to jako vracet se na známé místo a mezi už trochu známé lidi. Už mě nepřekvapují exotické zvuky ptáků. Už dávno vím, že „robot“ není v první řadě robot, ale prostě semafor, a že je potřeba se vždycky při pozdravu zeptat „How are you?“. A že je potřeba africky ztrácet čas zdánlivě neúčinným tlacháním a nikam moc nespěchat. Setkání je důležitější než program.

Na závěr bych chtěl ze srdce poděkovat a požehnat vám všem, kteří mě, nás obláty i naše misie jakkoliv podporujete. Za tu krátkou dobu mého pobytu v Česku mi bylo zase svěřeno tolik peněz na podporu misie v Zimbabwe... Až budu v Zimbabwe nějakou dobu a uvidím, co ta misie nejvíc potřebuje, po řádné konzultaci a plánování projektu požádám o poslání peněz. Do té doby jsou uloženy u oblátského Mariánského misijního díla, resp. v naší Misijní prokuře. Je ovšem možné dále přispívat. Snad ještě důležitější než podpora finanční, je ta modlitelná. I za ní velký dík!

Z jižní polokoule vám žehná
váš Karel Mec OMI alias „bratr Potrava“

MISIONÁŘI Z CELÉHO SVĚTA PÍŠÍ:

Haiti, Port-au-Prince, P. Loudeger:

Když bylo po zemětřesení a cyklónu poničeno tolik školních budov, připadalo nám obtížné je všechny znovu postavit. Mezitím ale už některé budovy stojí a co často chybí, je vybavení. V posledních kontejnerech jste nám už jednou školní nábytek poslali, a ten jsme beze zbytku využili. Poplávka je ale tak velká, že se na vás musíme znovu obrátit. Byli bychom vám velmi vděční, kdybyste nám znovu mohli nechat vybavení školních tříd poslat. Pro nás je ten školní nábytek velká pomoc. Srdečné díky za vaši námahu!

Poznámka: Kdybyste věděli, že někde ve školách vyměňují nábytek, informujte nás, naložili bychom ho do kontejneru na Haiti a vyslali. Děkujeme za spolupráci.

Paraguay, Rádio Pai Puku:

Každý rok přicházíme s tou samou prosbou, zda byste nám mohli zaslat příspěvek na naše výdaje s provozem rádia. Pro Chaco je naše rádio důležité, protože v této rozlehlé a málo obydlené oblasti zprostředkovává kontakt. Slouží obecné komunikaci, mnohé zprávy a hlášení lidí zde jinak nezastihnou, zde prostě končí mobilní pokrytí. A tak vám děkujeme za pomoc, díky níž můžeme být pro domorodce v Chacu užiteční.

Paraguay, Estigariba, Biskup Lucio Alfert:

Nové biskupství budujeme už dlouho. Stále není hotovo, protože se objevují nové a nové potíže. Podklad je tak špatný, že každou jednotlivou část musíme umístit do betonových van. Z toho důvodu jsme se také nyní rozhodli, že jako bydlení pro biskupa zakoupíme stávající dům, protože stavba nového by se velmi prodražila.

Ředitelka nedalekého gymnázia nám nabízí k odkoupení její dům. Dohromady za něj máme zaplatit 35 000 euro. Směli bychom vás požádat o příspěvek 20 000 euro?

Pakistán, Lahore, P. Khan:

Obláti působí v Pákistánu již 48 let. Stali jsme se jednou z největších kongregací v zemi. Ve většině jsme činní na venkově, kde žijí také nejchudší z nejchudších. Křesťané tvoří v zemi, která je výrazně muslimská, pouhá 2 %. Nejvíce povolání máme u křesťanů, kteří pocházejí z jednoduchých poměrů. Největší vydání tedy máme na studium kandidátů na kněžství, kteří jsou během studia ubytováni ve dvou domech. Studium filozofie se odehrává v Lahore a teologie ve velkém semináři v Karáči. Smíme vás požádat o pomoc s ubytováním pro studenty ve výši 15 000? Mnohokrát děkujeme!

Kongo, Kinshasa, P. Joseph:

Mnohá onemocnění našich dětí pochází z toho, že ve školách není k dispozici čistá voda. Abychom obstarali vodu pro 300 dětí z farnosti sv. Filipa, mohli bychom sbírat vodu dešťovou. Na to bychom potřebovali 2 plastové kontejnery o celkovém obsahu 5000 litrů. To by velmi pomohlo k odstranění mnohých dětských onemocnění a nedostatku vody, které v této části města panují. Na tomto předměstí Kinshasy žije celkem 120 000 obyvatel. Většina z nich je nezaměstnaná a patří do spodní vrstvy obyvatelstva. Tomu odpovídá i vysoká kriminalita. Právě škola nám významně pomáhá dostat děti ze sociální smyčky. Na pořízení jednoho kontejneru musíme počítat s 2500 eury.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... otec generál Louis Lougen se svou radou jmenoval 8. května novou provinční radu oblátské Středoevropské provincie. Spolu s provinciálem o. Felixem Rehbockem ji tvoří tito radní: Jens WATTEROTH, Andreas PE-

TITH, Vlastimil KADLEC, Norbert WILCZEK, Karl-Heinz VOGT a Christoph HEINEMANN.

... se ve španělském Pozuelu – domě, kde byla v r. 1936 komunisty zajata skupina oblátských scholastiků a formátorů, z nichž 22 bylo později za-

vražděno – se od 4. do 7. května konala mezinárodní oblátská konference na téma „Oblace a mučednictví“?

... 19. března vstoupili v německém Hünfeldu do oblátského noviciátu dva noví novicové: naturalizovaný Čech Marijo Tučí a Němec Raymund Witzel?

FESTIVAL VÍRY NA KLOKOTECH „POŠLI TO DÁL“

Poprvé v novodobých dějinách misionářů oblátů v Česku se obě naše komunity odhodlaly k společnému evangelizačnímu projektu podobnému tomu, který stál u samotného zrodu naší misijní kongregace: lidové misii. Když sv. Evžen de Mazenod udělal zkušenost osobního setkání s ukřižovaným Ježíšem, pochopil nejen to, že ho Bůh zcela jedinečným způsobem miluje, ale zároveň se mu otevřely oči pro bídu a nouzi církve zničené Francouzskou revolucí a sluch pro křik a volání chudých nejrůznějších tvář. Proto shromáždil pár stejně zapálených bratří a pustili se do lidových misí. Od té chvíle uplynulo už víc než 200 let; obláti se mezi tím stali odborníky na zahraniční misie, vstoupili i do jiných oblastí evangelizace; změnil se svět, změnil se člověk, ale touha po plnosti života a po radosti, stejně jako oblátská blízkost k člověku zůstaly. A tak to zkoušíme dnes i my.

Jen jsme lidové misie vyměnili za festival víry, provensálské Grans, kde první oblátské lidové misie proběhly, za Pražské sídliště a přilehlé území v Táboře-Klokotech. Nejde nám už jen o „pouhé probuzení“ farnosti, ale o vyjití. Chtěli jsme vyjít z našich kostelů, z našich společenství, poutních domů, vyjít z našeho jazyka, z našich katolických bublin. „Hybaj do ulic a na náměstí... hybaj tam, kde jsou lidi!“ na nás už šest let křičí papež František.

Tak jo! A stejně jako Evžen – který v mnohém předběhl svou dobu – jsme se v tom všem nechtěli vůbec spoléhat jen na sebe. Protagonistou každé misie je On, takže nás v první linii jistila četa modličů, kteří bděli v klokotském kostele nebo ve dvojicích brouzdali tábořskými ulicemi s růžencem v ruce. Misijní tým tvořili kromě oblátů z Plas a Klokot hlavně naši přátelé a spolupracovníci v misii: oblátská asociovaní a farníci. Někteří si k tomu vzali dovolenou, přijeli z Plzně, Brna, Prahy... Prostě krása!

Jelikož je ale křesťanství hlavně o všednosti, vyrazili jsme právě ve všedních dnech s kytarou a obřím bublifukem do ulic a vstupovali kolemjdoucím do jejich všedních cest, všedních nákupů, procházek, obchůzek a setkání, navštěvovali jsme nemocné nebo

starší lidi v nemocnici a domovech pro seniory. Mezitím se doma činili naši farníci: pekli, vařili a smažili, aby se při večerních setkáních nad základními tématy křesťanství, která tvořila jádro festivalu, mohlo občerstvení proměnit v příležitost setkání a sdílení.

A sobota. To byl vrchol festivalu: pouť k sv. Evženovi de Mazenod, zakladateli naší řeholní rodiny. Tam to do sebe všechno nějak zapadlo. Petrovu krásnou sobotní přednášku o Evženových temnotách a jeho žízni si vyslechlo jen pár nejnadšenějších, slavnostní eucharistii, při které neméně poutavě kázal o. Günther, s námi sice slavili poutníci z Moravy, ale bez nich bychom se v prostoru klokotského kostela spíš ztráceli... Vynikající guláš se snědl, ale nachystané párky jsme museli zmrazit... V tu chvíli nám asi moc do zpěvu nebylo. Byli jsme po týdnu už docela unavení a „odměna“ nepřicházela.

Festival byl pro nás. To my jsme se měli s Pánem setkat. Znovu a nově. To my jsme se měli obrátit anebo aspoň zase o kousek přiobrátit. Vždyť jsme obláti, a tak muselo jít o vztahy, o setkání, o blízkost, a ne o techniky. Duch svatý prostě vanul. Jak chtěl, kudy chtěl a kdy chtěl. A my jsme se toho stali svědky. A když jsem se pozdě v noci začal připravovat na nedělní promluvu při eucharistii a přečetl si Ježíšova slova, která zanechával těsně před svou smrtí svým učedníkům, tetelil jsem se v polospánku radostí: „Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem, jak jsem já milovat vás. (...) Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci...“ Vždyť ten náš Evžen zanechal nám, oblátům, úplně stejnou závěť jako Ježíš svým apoštolům! A jak by taky ne?! Byli to oba misionáři a opravdoví partáci! A Evžen pochopil celou svou mysl, vůlí, ale – on, nefalšovaný jižan – hlavně svým srdcem, že tím, co nás odlišuje, co je naším rozpoznávacím znamením, nejsou techniky, výkonné prostředky ani kleriky, kříže ani mikulášské čepice, ale láska mezi námi. Třeba to jednou pochopíme i my. Byla to teda misie!

Vlastimil, omi